

39 TRAGOVA

DESETA KNJIGA

IZAZOV

**MARGARET
PITERSON HEDIKS**

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

Laguna

Naslov originala

Margaret Peterson Haddix
INTO THE GAUNTLET

Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Posvećeno Todu i Vilu i
svim drugim lovcima na tragove.
M. P. H.*

PRVO POGLAVLJE

Ejmi i Den Kahil su u Londonu zaboravili da potraže bubice za prisluškivanje.

Znali su postupak. Pošto stignu u neki novi hotel, uvek moraju da pretraže sobu ne bi li pronašli uređaj za prisluškivanje ili drugu potpuno tajnu špijunsku opremu koju su postavili njihovi neprijatelji. Uvek su unapred razmatrali sve moguće načine bega, kao i sve što bi moglo da posluži kao oružje. Ejmi i Den imaju tek četrnaest odnosno jedanaest godina. Ali već su razvili instinkt profesionalaca CIA.

Međutim, po dolasku u London, Ejmi se zateturala tri koraka u hotelsku sobu i skljkala se na krevet. Den je nesigurnim korakom prošao pored nje, da bi se izvalio na ležaj. Seo je, a onda, pod težinom ranca, pao na leđa. Delovao je potišteno.

Jeste, pomislila je Ejmi. Oboje smo potišteni. Sad kad smo saznali istinu. Sad kad znamo koliko su nas sve vreme lagali, koliko tajni su od nas čuvali, koliko se od nas očekuje...

Izgleda da je samo Neli Gomez, njihova dadilja s raščupanom kosom, imala dovoljno snage da ostane na nogama. Imala je čak dovoljno energije da se njiše u ritmu nekakve ludačke muzike koju je slušala na ajpodu dok je u sobu unosila prtljag i nosiljku za mačku. Ejmi je kao kroz maglu pomislila kako je trebalo da joj Den i ona ponude pomoć. Međutim, čak je i nošenje njihove putne torbe prevazilazilo svu Ejminu snagu.

Neli se okrenula da zatvori vrata. Potom je i sama poprimila izgled kao da će se onesvestiti.

Da li se onesvestila?, pitala se Ejmi.

Pre nego što je Ejmi imala vremena da išta učini, Neli je ponovo bila na nogama. Nije se onesvestila. Samo se sagnula na pod da bi podigla nešto što su Ejmi i Den sigurno preskočili – običnu poštansku kovertu.

Neli je podigla kovertu uvis, kao trofej.

„Šta mislite, klinци?“, upitala je. „Da se kladimo da vam je ovo sledeći putokaz?“

Već su bili obavješteni da ga očekuju – šifrovan, naravno, za slučaj da ga presretne neprijatelj. Brat i sestra bi u normalnim okolnostima pritrčali da zgrabe kovertu, požurili da je otvore, krenuli da što pre odgonetnu poslednju šifru. U najmanju ruku, odgovorili bi Neli da su dovoljno stari – a još i sudbina sveta od njih zavisi – i da ih ne zove „klinци“.

Ejmi je sad samo slegnula ramenima.

Den je zabacio glavu unazad i zagledao se u tavanicu.

„Klinci?“, rekla je dadilja iznenađeno. Naglo je skinula slušalice ajpoda. „Jeste li me čuli?“

Zatim je okrenula kovertu na drugu stranu.

„Jes', adresirano na Ejmi i Dena Kahila“, rekla je. „I na Neli Gomez. Opa. Sada se stvarno osećam važno. Ovo je sigurno neko gurnuo ispod vrata, da nas sačeka.“ Podigla je kovertu prema bratu i sestri. „Ko želi tu čast?“

Nijedno dete se nije ni maklo.

Neli je protresla kovertom prema Ejmi i Denu.

„Dajte, društvo“, rekla je. „Ovo je *nagoveštaj*.“ Ponašala se kao da su priglupi poput mačka Saladina, kome je uvek lako privući pažnju omiljenim crvenim sneperom. „Zar ne želite da vidite šta je unutra? Neko pokušava da nam pomogne!“

„Kada bi *iko* želeo da nam pomogne“, odgovorila je Ejmi kao iz topa, „odgovorio bi nam na sva pitanja još dok smo bili na Jamajci.“

Znala je zbog čega nisu dobili odgovore, ali sad joj je bilo previše da o tome razmišlja.

„Ili čak tamo na samom početku“, dodao je Den. „Na sahrani.“

Pre samo nešto više od mesec dana Ejmi i Den su se silno iznenadili posle smrti voljene bake Grejs. Bili su u grupi izabranih rođaka kojima je u Grejsinom testamentu ponuđeno nešto zaista čudno: da svako od njih dobije po milion dolara ili da krene u potragu za tragovima.

Ejmi i Den su izabrali tragove.

Otada su bazali po svetu koprcajući se da nadmudre, preteknu ili jednostavno izbegnu neke nimalo drage rođake u trci do konačne nagrade. Izgubili su račun koliko su puta neprijatelji pokušali da ih ubiju.

Kad Ejmi nije umirala od straha, bilo je trenutaka koji su joj se mnogo dopadali. Kad je shvatila da je bila dovoljno hrabra da u Beču skoči s krova. Kad su bili jedini tim koji je otkrio trag u Kairu. Dok su leteli na vrh Mont Everesta.

Ali tek juče, na Jamajci, Ejmi, Den i Neli su saznali kakav je smisao lova na tragove. Potom ih je, za vreme dugog leta preko Atlantika, ta surova potraga ophrvala. Pre jučerašnjeg dana, mislili su da se ne razlikuju od drugih timova – ako se ne računa da su mlađi, siromašniji, da su siročići i slabije informisani. Mislili su da im je *cilj*, u najmanju ruku, isti – da pobeđe. Da nadmaše sve druge, do konačne nagrade.

Ali ne, ogorčeno je pomislila Ejmi. Mlađi smo, siromašniji i neupućeniji – pa ni to nije dovoljno da pobeđimo sve ostale u nadmetanju za nagradu. Da bismo pobedili, moramo sve ostale naterati da jedni drugima oprostite i da zaborave pet stotina godina zabadanja noža u leđa, borbe, prevare i... ubistava.

Kako bi iko mogao da oprostite ili zaboravi tako nešto?

„To je nemoguće“, promrmljala je Ejmi.

„Putokaz?“, upita Neli i licem joj se raširi izraz zbuđenosti. „Nisi čak ni čula šta je u pitanju.“

„Čitav lov na tragove“, objasnio je Den. „Uzaludan je. Ne možemo da pobedimo. Ne onako kako bi trebalo. Zašto smo se uopšte mučili da dođemo ovamo?“ Pokazao je rukom prema prozoru. Pošto su se nalazili na dvanaestom spratu, mogli su da vide samo delić sivog neba. „Mrzim London. Zar kiša nikad ne prestaje?“

Ejmi je u trenutku iskrsnulo sećanje na Egipat, kako je Den odisao velikim poletom dok su se prijavljivali u drugi hotel. Trčao je po sobi oduševljeno uzvikujući imena svih predmeta koje je otkrio – „Pribor za pisanje! Kišobran! Biblija!“ Ejmi se osećala krivom pri pomisli na to šta je lov na tragove napravio od tog poletnog deteta. Kao da se pretvorio u nekog namćorastog starca od sedamdeset i kusur.

„Pa...“ Neli se nesigurno namrštila. Ejmi je na trenu-tak pomislila da će reći: *U pravu ste klinici. U Londonu kiša nikad ne prestaje i ovaj lov na tragove je sulud. Imam tek dvadeset godina, a vi mi niste čak ni prava porodica. Idem kući. Smesta.* A onda je zatresla glavom, a kosa ofarbana u crno i plavo joj se razbarušila. „Slušajte, klinici. Obećala sam vašoj baki...“

„Ona je umrla“, odgovorio je Den istim starmalim tonom. „Ona je umrla, Lester je umro, Irina je umrla...“

Mama i tata su umrli, završila je Ejmi u sebi. Tamo, na Jamajci, pobrojali su sve te smrti kao razlog da okončaju lov na tragove. Lester je bio slučajni posmatrač, uvučen u igru samo zato što je želeo da pomogne. Irina im je najpre bila neprijatelj, a onda je dala vlastiti život da bi

ih spasla. I njihovi roditelji su stradali pokušavajući da spreče da jedan trag padne u pogrešne ruke.

Šta bi sve te smrti značile kad Ejmi i Den ne bi nastavili da se trude?

Ali kako da Ejmi i Den nastave da se trude kad ništa nije moguće?

Neli je skrenula pogled sa Ejmi na Dena, kao da im može pročitati misli.

„Hajde da ovo razmotrimo korak po korak, u redu?“
mirno je rekla. „Samo saslušajte.“

Pocepala je kovertu, otvorila je i počela naglas da čita:
„’Da nam nade ne bi iščezle i isparile kad se otvore nebesa sudnjega dana, morate slediti čežnju svoga srca nad srcima. Zar ne vidite svojim unutaršnjim okom kako se sve može spojiti u pun krug.’“ Podigla je pogled. „Da li vam ovo ima ikakvog smisla? Neke reči su podvučene – to bi moglo nešto da znači.“

Pružila je belešku prvo Ejmi, a zatim Denu:

*Da nam nade ne bi iščezle i isparile
kad se otvore nebesa sudnjega dana,
morate slediti*

čežnju svoga srca nad srcima.

*Zar ne vidite svojim unutaršnjim okom
kako se sve može spojiti u pun krug?*

Ejmi je nešto zagolicalo misli, ali je to potisnula.

Nije važno, pomislila je. Ne možemo da pobedimo.

„Meni to ništa ne znači“, ogorčeno je kazao Den.

Frrr, požalio se Saladin iz nosiljke za mačke. Zvučao je mrzovoljno kao i Den. Neli se pognula da gurne polugu i pusti ga napolje.

„Barem mačka mogu da usrećim“, promrmljala je.

Međutim, Saladin joj se nije očešao o nogu da joj zahvali. Ukrutio se i zarežao duboko iz grla. A onda je skočio pravo na prozor.

„Saladine!“, povikala je Ejmi.

Odmah je pogledala da li je prozor otvoren – bio je, ali je imao mrežu. Saladin je usred skoka zasiktao na nju. Ne, zasiktao je na nešto iza mreže, na nešto sa spoljašnje strane prozorskog simsa.

Bio je to majmun.

Ejmi je trepnula. I onda se, uprkos svemu, nasmešila. Majmun ju je podsetio na omiljenu seriju knjiga u Londonu, na *Malu princezu*, u kojoj se majmun, nostalgičan za Indijom, verao preko krovova da bi posetio devojkicu koja je isto tako čeznula za Indijom. A onda je druženje s majmunom dovelo do toga da devojkica nađe novu porodicu, iako su joj roditelji bili mrtvi...

Osmeh joj je iščileo.

Izmišljotina, rekla je u sebi. *Još nešto što nije istina.*

Bilo kako bilo, ovaj majmun nije nosio slatkiše. Kezio se na Saladina udarajući šakom u mrežu. Mora da je u ruci držao nešto oštro – samo nokti? Ili *nož*? – jer se

mreža pocepala. Majmun je skočio preko Saladina i pao na pod. A onda se u tri brza skoka našao pored Neli. Skočio je uvis i iz ruke joj oteo komad papira.

„Ne! To je *naše!*“, povikala je Neli.

Obrušila se na majmuna pokušavajući da mu otme papir. Međutim, majmun je pobegao kao strela.

„Ja ću ga uhvatiti!“, viknuo je Den.

Skočio je s kauča. Sigurno je zaboravio da mu je ranac i dalje na leđima jer se samo srušio potrbuške promašivši majmuna za čitav kilometar. Majmun je brzo postrance prilazio Ejmi.

„Ja ću pokušati!“, uzviknula je Ejmi.

Uspravila se i jurnula udesno. Majmun je jurnuo ulevo.

Saladin je skočio s prozorskog simsa, kao da je pomislio da on i Ejmi mogu zajedno da sateraju majmuna u ugao. Majmun je s lakoćom odskočio od njih.

Kada je ponovo dospeo na prozorski sims, osvrnuo se. Iskezio se i klimnuo glavom, ispustivši zvuk *ki-ki-ki*.

„Je l' nam se to majmun *podsmeva?*“, razjareno je upitala Neli. Pojurila je prema prozorskom simsu.

Majmun se samo još jače nasmejao. A onda je, baš u trenutku kada je Neli pružila ruku ka njemu, bacio u sobu neki predmet u obliku novčića i odskočio s prozora.

Pobegao je.

S njihovim jedinim putokazom.

DRUGO POGLAVLJE

Den je podigao novčić. Bio je od nekog debelog metala, a sa obe strane je imao kaligrafsko slovo „K“.

Slovo „K“. Naravno.

„Kabre“, smrknuo je rekao Den.

Kabre su postale Denu i Ejmi najgori neprijatelji u lovu na tragove. Bili su trulo bogati – i krajnje zli.

„Naravno, imaju i svog istreniranog majmuna da izvršava zapovesti“, turobno je rekla Ejmi.

„Verovatno imaju privatni zoološki vrt“, promrmljao je Den.

Pojurio je prema prozoru i stigao tamo samo nekoliko koraka pre Ejmi. Majmun je sada bio nekoliko spratova ispod njih. U zubima je držao uvijeni komad papira i spuštao se niz konopac koji je visio s krova. Dok su Den, Ejmi i Neli posmatrali, majmun se spustio na tlo i pohitao trotoarom. A onda su se iz zaustavljene limuzine promolile dve ruke i pokupile majmuna. Vrata su se zatvorila; limuzina se brzo odvezla.

„To su bile Izabeline ruke“, rekla je Ejmi. Pažljivo je izgovorila njeno ime, kao da joj svaki slog zadaje bol.

Zaista je tako, pomislio je Den.

Nije postavio pitanje kako je Ejmi sa dvanaestog sprata mogla da prepozna Izabeline ruke. Izabel je Ejmi i Denu ubila roditelje. U Indoneziji je pokušala da ubije i Ejmi i Dena, a u Australiji i Južnoj Africi pretila im je smrću. Osim toga, mnogo puta je slala svoju groznu decu Ijana i Natali da ih napadnu. U Koreji su deca Kabri pokušala da ostave Ejmi i Dena da umru u pećini koja se urušila.

Kad je neko prema vama tako neverovatno surov i jeziv, vi prema njemu razvijete šesto čulo. Znaate kada je u blizini.

Den je, isto kao i Ejmi, bio siguran da su ono bile Izabeline ruke.

Den se okrenuo od sestre jer nije mogao podneti da gleda agoniju na njenom licu. Poželeo je da pojuri za Izabel, da je prebije, baci u zatvor, da joj oduzme sve ono što je ona njima uzela. Međutim, on je tek jedanaestogodišnje dete. Nije raspolagao nikakvim sredstvima. Najbolje što je mogao bilo je da iskašlje šlajm i da ga ispljune kroz prozor. Naciljao je tačno na limuzinu koja se brzo kretala.

„Dene!“, povikala je Neli.

„Šta?“, nedužno je rekao Den. „Ona je *zla*. Da joj pljunem na limuzinu – to je najmanje što zaslužuje.“

Bilo mu je jasno da se Neli uzdržava od smeha. Prednost dadilje koja ima svega dvadeset godina bila je u tome što je i sama razmišljala i ponašala se kao dete. Ali onda se uozbiljila.

„Mislim samo da ne ciljaš tako dobro“, rekla je Neli. „Ne sa ovog rastojanja.“

„Ma nemoj?“, odvratio je Den. Bilo mu je drago što joj je odvukao pažnju. Gurnuo je novčić sa slovom „K“ Neli u šaku. „Izbaci to kroz prozor kud god poželiš. Dajem ti reč da ću pogoditi iz prvog pokušaja.“

Pre nego što se Denu ukazala prilika da stvarno pokaže svoje pljuvačke sposobnosti, osetio je da ga nešto vuče iza leđa. Šta je sad? Da li neko pokušava da mu ukrade ranac? Da mu ga skine s leđa?

Den se okrenuo oko sebe. Bila je to samo Ejmi.

„Šta to radiš?“, upitao je.

„Moramo nešto da proverimo na internetu“, rekla je. „Smesta.“

Denov pogled se susreo sa sestrinim. Ponekad se pitao kako je moguće da su u srodstvu. Ona je stidljiva, on je brbljivac. Ona voli knjige i mirne biblioteke, on voli bučne video-igre i svakojake šale koje podrazumevaju podrigivanje i prdež. Pa ipak, bilo je nekoliko prilika – naročito tokom lova na tragove – kada je pomislio da su Ejmi i on praktično ista osoba pošto su u istom trenutku potpuno isto mislili.

Sad je bio jedan takav trenutak.

„Tačno“, rekao je Den. Spustio je ranac da bi Ejmi mogla brže da izvadi laptop. Pružila mu je kabl. Jedan njegov kraj je uključio u utičnicu, a drugi je ona uključila u kompjuter. Dok su čekali da se laptop uključi, dala mu je olovku i komad hotelskog papira za pisanje s radnog stola.

„Šta radite vas dvoje?“, upitala je Neli kada je Den počeo da piše po papiru.

„Pokušavamo da provalimo putokaz“, rekla je Ejmi. „Imam neki osećaj, ali želim da ga proverim na internetu.“

„Mislila sam da odustajete“, rekla je Neli. „Učinilo mi se da ste rekli da ne možete da pobedite.“

Den je pogledao Ejmi i nastavio da piše. Njoj je pre-pustio da objasni.

„I dalje mislim da ne možemo da pobedimo“, rekla je Ejmi. „Bar ne onako kako žele madrigali.“

Nekada bi izrekla tu reč – *madrigali* – sa istovetnim strahom i odvratnošću koje je osećala prema Izabel Kabri. Ali na Jamajci su Den i Ejmi otkrili da su madrigali zaista dobri.

I previše dobri, pomislio je Den. Oni koji misle da sve možemo da okončamo tako što ćemo se uhvatiti za ruke i negde oko logorske vatre zapevati Kambaju. Oni su blesavi!*

„Složili ste se sa svime što su madrigali želeli na Jamajci“, rekla je Neli. „I ja sam.“

„Da“, rekla je Ejmi. Zvučala je rasejano. Operativni sistem kompjutera već se aktivirao i priključivala se na internet. „Tako nešto jednostavno ne izgleda moguće. Ali ako ne budemo mogli da pobedimo na madrigalski način, možemo makar da se postaramo da umesto toga ne pobede ni Kabre.“

Den je podigao pogled sa papira. „Možeš li da zamisliš kako Izabel Kabra uspostavlja vlast nad svetom?“, upitao je.

Reči su ostale u vazduhu tihe hotelske sobe. Konačno, to je nešto za šta bi Den mogao da se uhvati. Sve što madrigali žele preveliko je i nepouzđano: mir, ljubav, oproštaj... Den nije bio u stanju da upamti sve te ciljeve

* Engl.: *Kumbaya (Kum Ba Ya, Come By Here) – Dođi ovamo*, crnačka duhovna pesma iz tridesetih godina dvadesetog veka. Oživela je šezdesetih, s procvatom rok kulture. Sadržaj je duhovne prirode, o jedinstvu ljudi, saosećanju i bliskosti. Kasnije je poprimila satirični ton, kao kritika lažnog morala, licemerja i naivnog optimizma. (Prim. prev.)

tokom jednog monotonog leta avionom. *Nikada* neće biti u stanju da Izabel Kabru pogleda pravo u oči i kaže: „Opraštam ti.“ Međutim, ako je bude sprečio da pobedi u lovu na tragove, ako je bude zaustavio pred sticanjem potpune moći, ako je bude sprečio da izazove još neoprostivih smrti... to bi bilo dovoljno blizu, zar ne?

Trebalo bi da bude. Bilo je to najbolje čemu je Den mogao da se nada.

Napolju je kiša i dalje padala, sada još jače. Soba je ostala siva. Neli je odmahivala glavom, sumornog lica.

A onda se, drska kao i uvek, nasmešila. Podigla je do usta novčić sa slovom „K“, koji joj je dao Den.

„A sada imamo još *jedan* preokret u igri“, kazala je imitirajući sportsku reporterku, držeći novčić „K“ kao mikrofonski. „Za one što ovo gledaju kod kuće – Kabre možda misle da su upravo izbile u vođstvo, ali njihova prevara s majmunom se rđavo završava. Oni su, izgleda, *potpuno* povratili snagu skrhanjoj deci Kahilovih, koja su na korak od toga da shvate šta im je poslednji putokaz, zahvaljujući Denovom fotografskom pamćenju i Ejminim *čudesnim* istraživačkim sposobnostima.“

Den je završio vernu kopiju beleške koju je majmun ukrao. (To jest, ako izuzmemo Denov neuredan rukopis.) On je zaista imao fotografsko pamćenje, i to ih je mnogo puta spasilo tokom lova na tragove. Bio je siguran da je sve dobro napisao, čak i podvučene reči. Pružio je Ejmi papir i okrenuo se prema Neli.

„Neli“, rekao je skoro je izgrdivši, „ovo nije igra.“

* * *

Neli je posmatrala Ejmi i Dena, zajedno pognute nad kompjuterom. Nije uopšte sumnjala u to da će se za nekoliko trenutaka okrenuti s nekim sjajnim zaključkom. I da će potom izjaviti kako odmah moraju da krenu na neko dramatično mesto.

Neli se iskreno nadala da je u pitanju Stounhendž. Oduvek je želela da ga vidi. Ali možda ne na ovom putovanju – ne bi volela da mora da objašnjava nekom nadležnom britanskom organu vlasti zašto se njena dva štićenika spuštaju niz tako veliki kameni blok. Pustolovine tokom lova na tragove često su se u to pretvarale.

Bilo je zadivljujuće – i pomalo zastrašujuće – posmatrati kako se Ejmi i Den preobražavaju prethodnih mesec dana. Neli je pokušala da se priseti kakva je bila kada je imala jedanaest ili četrnaest godina. S jedanaest nije radila ništa drugo osim što je visila na obližnjem bazenu, zar ne? Sa četrnaest je stavila minđušu u nos.

A... upravo je te godine Denova i Ejmina baka ušla u Nelin život. Ne direktno – Neli je tek kasnije upoznala Grejs. Međutim, te godine kad je krenula u srednju školu, Neli su počele da se širom otvaraju razne mogućnosti. „Školarina“ za kung-fu. Časovi letenja. Naprednija nastava za koju se prijavila u školi, sa zahtevnim novim nastavnicima koji приметно poklanjaju daleko veću pažnju jednoj devojci s minđušom u nosu i kosom ofarbanom u više boja, što sedi u zadnjoj klupi učionice.

Neli je trebalo mnogo vremena da provali odakle potiču sve te mogućnosti. Međutim, sad je uvidela da joj je Grejs potpuno promenila život.

A Grejs je bila jedna dobra Kahilova, pomislila je Neli. Šta bi neko poput Izabel Kabre, kad bi bila glavna, učinio s ljudima poput mene?

Neli je dodirnula novčić sa slovom „K“ koji joj je Den pružio. Izgledalo je tek kao obična kocka – slučajna srećna okolnost – što je Grejs odabrala Neli da bude dadilja Ejmi i Denu. Ali na Jamajci, Neli je otkrila da je njena porodica generacijama bila povezana s Kahilovima. Na neki način Neli je bila predodređena da učestvuje u lovu na tragove, kao i Ejmi i Den.

A na Jamajci je prihvatila takvu sudbinu.

Neli je nastavila da dodiruje novčić sa slovom „K“. A onda više nije razmišljala ni o porodici ni o sudbini. Razmišljala je o novčiću koji nije više izgledao kao novčić. Po njemu se ocrtavala tanka linija, povučena skroz po ivici. Možda pukotina?

Neli je u pukotinu gurnula nokat palca. Pod pritiskom se „novčić“ naglo otvorio otkrivši unutra minijaturnu elektronsku matičnu ploču.

Baš tad se Ejmi okrenula u stolici.

„Otkrila sam!“, rekla je. „Odgovor je...“

Neli je skočila prema Ejmi. Šakom je zaklopila Ejmi usta.

„Ne govori!“, naredila je Neli. „Nas“ – slobodnom rukom je naglim pokretom iskidala žice iz lažnog novčića – „prisluškuju!“

* * *

U limuzini u susednoj četvri Izabel Kabra se napeto nagla napred, slušajući kroz slušalice na glavi kako joj u ušima zvižde reči one nekulturne devojke: „Nas...“

Smetnje. Ništa osim smetnji. Zvučna veza se prekinula.

*Dakle, otkrili su uređaj za prisluškivanje. Pa šta? Iona-*ko je bilo preterano. Izabel je imala putokaz dece Kahilovih i raspolaže daleko većim resursima nego što oni mogu da dokuče. Ima mnogo više svega nego što će oni ikada imati.

To je baš... dosadno.

Izabel se skoro namrštila – *ne, ne čini to. Sećaš se? Bore od mrštenja? Ne može botoks sve da reši. Ta derišta nisu vredna bora.*

Ona u stvari nisu vredna spomena, ali za svaki slučaj u sebi je premotala sve što je čula, proveravajući ima li ikakvog značaja smešni razgovor te smešne dečurlije.

„Složili ste se sa svime što su madrigali želeli na Jamajci... Ako ne budemo mogli da pobedimo na madrigalski način...“ To znači da su udružili snage s madrigalima, smutljivim, većitim zlotvorima koji su vekovima bili uzrok nesreća u Izabelinoj porodici. Pa dobro. Po Izabelinom iskustvu, odanost nije ništa više od prilike za izdaju.

Izabel je u sebi brzo premotala nešto što je dečak rekao: *„Možeš li da zamisliš kako Izabel Kabra uspostavlja vlast nad svetom?“*

Izabel je dozvolila sebi da se nasmeši, iako osmesi mogu da izazovu bore isto kao i mrštenje.

Da. Može to da zamisli. Može savršeno dobro to da zamisli: moć, slava, sama *pravednost*. Izabel Kabra je nadmoćna u odnosu na sve na svetu. Kada bude pobedila u lovu na tragove, svi će to konačno uvideti. Vladaće, a svi na svetu će joj se pokoriti.

Pokoriće se – ili će umreti. Baš kao što zaslužuju.

Ejmi i Den Kahil zasigurno zaslužuju da umru.

Izabel se široko osmehnula. Bila je skoro zahvalna tim balavcima što su tako dugo uspeli da prežive. Ovako može da smišlja još surovije načine da ih ubije.

„Mama?“, oglasila se Izabelina jedanaestogodišnja kći Natali sa naspramnog sedišta u limuzini, pomalo kao da jadikuje. „Sada izgledaš pomalo zastrašujuće.“

Izabel je shvatila da i dalje drži onog odvratnog majmuna.

„Evo“, rekla je Izabel i odgurnula prljavo stvorenje kćeri u krilo. „Ti i Ijan mu izvadite hartiju iz usta i provallite šta je napisano. Jednom u životu dokažite nadmoćne sposobnosti i obrazovanje.“

Izabel je dobro obučila decu – devojčica se izmakla od majmuna instinktivno znajući da će majmunska dlaka delovati užasno na njenoj crnoj haljini s visokim strukom. A četrnaestogodišnji Ijan je izgledao zgađeno na pomisao da se izloži majmunskoj pljuvački. Ti instinkti će jednog dana dobro poslužiti Ijanu i Natali, ako ikada budu na čelu carstva Kabri – naravno, posle brojnih

decenija Izabeline oštroomne vlasti. Međutim, u ovom trenutku, Izabelina deca su obična potčinjena lica i ona ne bi želela da se ogluše o njenu direktnu zapovest.

„Šta se dogodilo sa 'Da, mama. Kako ti kažeš, mama'?“, upitala je Izabel. „Kada si prestala da slušaš čim ti se naredi?“

Ijan je promrmljao nešto što Izabel nije mogla sasvim da razabere.

„Šta to govoriš?“, upitala je. „Kaži naglas!“

„M-mi...“ Da li to Ijan *zamuckuje*? Ijan, kog je obučila da bude ugladen i učtiv, koji je već s tri godine znao kako se ispravno nosi frak? Nakašljao se i uspeo da progovori sledeće: „Nismo prestali da slušamo naređenja. Samo najpre razmislimo.“

Izabel je ošamarila dečaka.

TREĆE POGLAVLJE

Ejmi je poređala naprave za prisluškivanje po radnom stolu. Pošto je Neli uništila bubicu Kabri, deca Kahilovih su sa zakašnjenjem pretražila čitavu hotelsku sobu, što je trebalo da učine još na početku. Pronašli su još tri bubice: jednu dovitljivo majušnu u lampi, u ramu za slike jednu otmenu, za koju je Ejmi isprva pomislila da predstavlja deo umetničkog prikaza, i ispod kreveta jednu prilično grubu bubicu koja je delovala kao da ju je napravio neki fudbaler debelih prstiju.

„Ekaterinovci“, rekla je Ejmi pokazavši prstom na onu dovitljivu.

„Janusovci“, rekao je Den pokazavši prstom na onu umetničku.

„Tomasovci“, rekla je Neli pokazavši onu grubu i zakolutavši očima.

„A ona od Kabri je lusijenovska tako da su svi zastupljeni“, rekla je Ejmi.

Nabrojali su ogranke porodice Kahil – ostale ogranke koji su bili u trci za tragovima. Svaki ogranak je za pretka imao jedno od četvoro dece Gideona i Olivije Kahil: Katarinu, Džejn, Tomasa i Luka. Samo madrigali – Ejmin i Denov ogranak – znaju da je postojalo i peto dete, rođeno posle raspada porodice – Madlen.

Moja pretkinja, pomislila je Ejmi.

Bilo joj je drago što zna gde pripada. Otkako je započeo lov na tragove, žudela je da to sazna.

Ipak, da li se istinski uklapam ako ne pokušam da učinim ono što madrigali žele?, pitala se.

Den je malo približio tri bubice na radnom stolu. Podigao je pesnicu iznad njih spreman da ih jednim udarcem smrska.

„Tri, dva, jedan...“, dramatično je odbrojavao.

U poslednjem trenutku, pre nego što je rukom trenuo po bubicama, Ejmi ga je šćepala za ručni zglobov.

„Šta to radiš?“, upitao je pokušavajući da joj se otme. „Jesi li blesava?“

„Moram da razgovaram s tobom“, rekla je Ejmi. Rukom je pokazala prema kupatilu i povukla ga za ručni zglobov. Den se namrgodio, ali je pošao za njom. Neli je pokazala na sebe i razrogačila se kao da pita: „Je l' i ja?“

Ejmi je klimnula glavom.

U kupatilu je Ejmi do kraja otvorila slavine na umivaoniku i nad kadom. One su zajedno proizvodile zvuk